

Jak můžeš vědět, kdo jsi,
když se ani nevidíš?

Co
(ne)dělat,
když jste
neviditelní

ROSS WELFORD

Co (ne)dělat, když jste neviditelní

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Ross Welford

Co (ne)dělat, když jste neviditelní – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

Co
(ne)dělat,
když jste
neviditelní

Co
(ne)dělat,
když jste
neviditelní

ROSS WELFORD

 FRAGMENT

Mamce, s láskou

Část první

Ještě než jsem usnula, viděla jsem sama sebe. Byla jsem vidět
a věděla jsem, kdo jsem.

To bylo předtím.

Nebyla jsem si jistá, co mě vlastně probudilo – jestli záře UV trubíc v soláriu, nebo Lady, jak strkala do misky se žrádlem u dveří mezi chodbou a garáží.

Nafialovělá světla zářila tolik, že i když jsem pevně zavřela oči, pořád mě oslepovala.

Spala jsem?

Proč se neozval časovač?

Jak dlouho už tu jsem?

Všechny tyhle otázky však přehlušoval hlavní problém, a to byla moje žízeň. Jazyk se mi ani nelepil na patro, jen mi o něj dřel. Našla jsem dostatek slin aspoň na to, abych ho přiměla fungovat.

Zvedla jsem poklop solária a přehodila jsem nohy přes okraj. Na místě, kde jsem ležela, zůstal malý rybníček potu – perspirace, řekla by babi. Světla mě pořád oslepovala a s námahou jsem mrkala, ale – a to bylo divné – nezdálo se, že by mrkání cokoliiv ztmavovalo, přestože mi před očima vyskakovaly fleky a záblesky.

Nahmatala jsem vypínač na boku solária a světla zhasla.

Teď to bylo lepší, ale jen trochu. Pořád jsem se cítila příšerně. Pociťovala jsem bodavou bolest hlavy a na chvíli jsem se posadila.

Měla jsem časovač nejdřív vyzkoušet. Když jsem se podívala na staré digitální hodiny na stěně garáže, čas na nich přeskočil z 11:04 na 11:05.

Kristepane.

Ležela jsem pod těmi světly asi tak hodinu a půl. Vítej, spálená kůže! Bledá pleť, zrzavé vlasy (vlastně měděné), zhoršující se akné a teď ještě vážné spálení – to je tedy kombinace.

Zírala jsem před sebe a nechávala jsem oči, aby si zvykly na prašné šero garáže. Byl tam srolovaný starý koberec z chodby, moje dětské kolo, které jsme z nějakého důvodu ještě nevyhodili, několik lepenkových krabic s oblečením pro charitu a kapkami deště skrápěné úzké okno ve dveřích, které vedly do zahrady za domem.

Od mého probuzení uplynulo asi dvacet, možná i třicet vteřin.

Vtom mi zazvonil telefon. Shlédla jsem na něj na podlahu garáže a viděla jsem, že je to Elliot hňup Boyd, což pochopitelně není jeho celé jméno. Neměla jsem moc náladu s ním mluvit, a tak jsem se sehnula dolů, abych mobil přepnula do tichého režimu a nechala hovor spadnout do hlasové schránky.

Byl to okamžik, který si budu navždy pamatovat.

Tak divný a děsivý okamžik, že je celkem těžké ho popsat, ale dám do toho všechno.

Víte, nejdřív jsem si ani nevšimla, že jsem se stala úplně neviditelnou.

A pak jsem si toho všimla.

Kapitola první

Sehnout se, zvednout zvonící telefon, najít tlačítko tichého režimu, vypnout ho a zírat na displej, zatímco mi vibroval v ruce a pak přestal... to všechno bylo tak naprosto *normální* a všední, až mi připadalo, že můj mozek prostě doplnil chybějící věci.

Chybějící věci, jako byla moje ruka a prsty.

Bylo to tak trochu, jako když se díváte na kreslený film. Každý ví, že kreslený film, nebo vlastně jakýkoli film, je ve skutečnosti sled nehybných obrázků. Když je sledujete rychle po sobě, váš mozek zaplní mezery, takže to nevypadá trhaně.

Myslím, že právě to můj mozek a oči udělaly v těch dvou nebo třech vteřinách, které mi zabralo vypnutí telefonu. „Viděly“ moji ruku jednoduše proto, že *čekaly*, že ji tam uvidí.

Ale ne nadlouho.

Zamrkala jsem a podívala se dolů na svůj telefon ležící na podlaze. Potom jsem se podívala na svou ruku. Vlastně jsem držela ruku před obličejem a pak jsem ji otočila.

Nebyla tam.

Fajn, na chvíli se zastavte. Podržte si skutečně ruku před obličejem. Já počkám.

Je tam, nebo ne? Vaše ruka? Jasně že je.

Teď ji otočte a prohlédněte si druhou stranu. Právě to jsem dělala před pár vteřinami, jen s tím rozdílem, že moje ruka tam nebyla.

V téhle fázi jsem nebyla vyděšená nebo tak něco. Spíš zmatená.

Pomyslela jsem si: „To je zvláštní. Udělalo mi to solárium něco s hlavou? Třeba ještě napůl spím nebo se mi něco zdá nebo mám halucinace nebo tak něco?“

Podívala jsem se dolů na své nohy. Ani ty tam nebyly, i když jsem se jich mohla dotknout. Mohla jsem se dotknout obličeje. Mohla jsem se dotknout každého kousku sebe a cítila jsem ho, ale prostě jsem ho neviděla.

Nevím, jak dlouho jsem tam seděla a jen se znovu a znovu dívala tam, kde bych měla být. Bylo to několik vteřin, nejspíš ani ne celá minuta. Hlavou mi běžely věci jako: už se to někdy stalo? Je to vůbec normální? Je to kvůli mým očím – oslepilo mě dočasně to silné UV světlo? Až na to, že jiné věci jsem viděla – jen sebe ne.

Ted' už jsem byla vyděšená a trochu se mi zrychlil dech. Stoupla jsem si a šla k plechovému dřezu v rohu garáže, kde bylo zrcadlo.

V tu chvíli jsem vykřikla. Jen jednou a trochu – ve skutečnosti jsem spíš hekla.

Představte si, jestli můžete, že stojíte před zrcadlem a vůbec nic nevidíte. Váš obličej se na vás nedívá zpátky. Vidíte akorát místnost za sebou. Nebo v tomhle případě garáž.

Po tom heknutí jsem si uvědomila, co se stalo. Zavrtěla jsem hlavou, usmála se a dokonce jsem se trochu zahihňala. Řekla jsem si: „Fajn, takže se ti to *musí* zdát.“ A páni, to byl ale živý sen! Vypadal opravdu skutečně. Znáte ty sny, o kterých víte, že jsou sny, ještě když se vám zdají? Tenhle ne! Tenhle sen byl nejskutečnější, jaký jsem kdy měla, a začínala jsem si myslet, že je to celkem dobrá zábava. Přesto jsem si prošla

kontrolní seznam „Zdá se mi to?“ Mrkala jsem, štípala se, říkala jsem si: „Probud' se, Ethel, je to jen sen.“

Až na to, že když jsem s tím byla hotová, byla jsem pořád tady, v garáži. To je ale vytrvalý sen! A tak jsem to udělala všechno znovu, a pak ještě jednou.

Ne, není to sen.

Rozhodně to není sen. Právě v tu chvíli jsem se přestala usmívat.

Pevně jsem zavřela oči a nic se nestalo. Totiž, *cítla jsem*, jak se mi víčka svírají, ale pořád *jsem viděla*. Viděla jsem vnitřek garáže, i když jsem *věděla*, že mám oči pevně zavřené – vlastně křečovitě zavřené.

Zakryla jsem si oči rukama a *pořád* jsem všechno viděla.

V žaludku mi to škubalo strachy, hrůzou a zděšením, což je příšerná kombinace, když to všechno přijde najednou. Bez varování jsem se vyzvracela do dřezu, ale neviděla jsem nic vyjít. Slyšela jsem, jak to cáká. Cítla jsem horké zvratky v puse. Potom, za vteřinu nebo dvě, jsem uviděla, jak se zhmotnily – napůl strávené kukuřičné lupínky, které jsem předtím snědla.

Pustila jsem kohoutek, abych je spláchla. Strčila jsem ruku do proudu vody a voda dostala tvar. Ohromeně jsem zírala na to, jak zvedám plnou dlaň k žíznivým ústům a přede mnou se objevil tenhle *kus* vody připomínající bublinu. Vy-sála jsem ji a pak jsem se znovu podívala do zrcadla – moje rty byly na vteřinu téměř vidět tam, kde se jich dotkla voda, a já jsem rozeznala tekutinu, jen když mi začala stékat krkem, a pak byla pryč.

Popadla mě hrůza silnější než cokoliv, co jsem kdy předtím cítila.

Stála jsem před zrcadlem, neviditelnýma rukama svírala okraje umyvadla, mozek se mi málem zavařil úsilím zpracovat tuhle... tuhle... *podivnost* a pak jsem udělala to, co by udělal každý.

Co byste udělali vy.

Zakřičela jsem o pomoc.

„Babi! BABI! *BABI!*“

VAROVÁNÍ

Budu vám vyprávět, jak jsem se stala neviditelnou, a taky, jak jsem objevila spoustu dalších věcí.

Ale než to udělám, potřebujete znát trochu toho, čemu můj učitel pan Parker říká „pozadí“. Věci, které vedly k tomu, že jsem se stala neviditelnou. Vydržte pár kapitol. Vezmu to stručně a pak budeme zpátky v garáži a já budu neviditelná.

První věc, kterou bych nicméně měla udělat, než budu pokračovat, je varovat vás – nejsem žádná „rebelka“.

Říkám to jen pro případ, že doufáte, že budu jedno z těch troufalých děcek, které se neustále dostávají do potíží a jsou „oprsklé“ na dospělé.

Tedy pokud si nemyslíte, že stát se neviditelným rovná se dostat se do potíží.

Pokud jde o ten den, kdy jsem byla hrubá na paní Abercrombieovou – to byla nehoda, jak už jsem tisíckrát řekla. Chtěla jsem říct, že je „babka“, což je, uznávám, samo o sobě dost drzé, ale ne tak drzé, jako to slovo, které jsem omylem použila a které se s tím rýmuje. Způsobilo mi to SPOUSTU potíží s babi. Paní Abercrombieová si dodnes myslí, že jsem strašně drzá holka, i když se to stalo před více než třemi lety a navíc jsem jí napsala omluvný dopis na babiččině nejlepším dopisním papíře.

(Vím, že je pořád naštvaná, protože její pes Geoffrey na mě vždycky vrčí. Geoffrey sice vrčí na všechny, ale paní Abercrombieová mu pořád říká: „Přestaň, Geoffrey“ – kromě toho, když vrčí na mě.)

Každopádně ve škole obvykle sedím tiše vzadu, hledím si svého, starám se o své věci a moje taktika je „la la la, nechte mě na pokoji a já nechám na pokoji vás“.

Ale víte, co říkají dospělí, aby vypadali chytře: „Ach, však víte – vždycky jsou to ty tiché děti, vidíte?“

To jsem já. „Tiché dítě“. Tak tiché, že jsem skoro neviditelná.

Což, když se nad tím zamyslíte, je celkem legrační.

Kapitola druhá

Jak daleko se chcete vrátit?

Podle mě to všechno začalo tou pizzou. Právě to mě tak rozrušilo, že jsem tak trochu přišla o rozum, a nakonec jsem přišla o mnohem víc.

Stalo se to takhle.

Když jsem vešla do třídy, Jarrow Knightová – kdo jiný? – zařvala: „Dovážka pizzy!“ a prakticky všichni se zasmáli. Nebyl to úplně hlasitý smích, spíš přidušené zachichotání. Většina lidí v mé třídě není *doopravdy* krutá.

Nejdřív mi to nedošlo. Neměla jsem ani ponětí, že to má něco společného se mnou. Vlastně jsem si myslela, že to je nějaký vtíp, uprostřed něhož jsem vešla dovnitř, a tak jsem se taky trochu zasmála, jako když se nechcete cítit mimo.

Když se na to dívám zpátky, muselo to vypadat divně.

Potom, o několik dní později, okolo mě procházela Jarrow, její bratr a pár dalších, když jsem mluvila s holkami před chemickými laborkami, a Jarrow polohlasně řekla: „Tys objednal margheritu, Jezi?“ a pak si plácli, zatímco Kirsten a Katie sklopily zrak.

Chápete to? Pořád mě bolí na to vzpomínat. (Bolesti a vzpomínání bude celkem dost, takže si na to taky můžeme zvyknout.)

„Dovážka pizzy“ je narážka na můj obličej.

„Ksicht jako pizza“ = akné. Tedy pupínky a beďary a boláky a celá ta uhrovitost. Chápete to, že jo? Tu narážku, ne akné.

Můj obličej údajně připomíná povrch pizzy. K popukání. Nicméně nepřipomíná. Tak strašné to není.

Akné ve dvanácti letech? Já vím, je to celkem brzo. Dokonce i doktor Kemp řekl, že jsem „na časnějším konci spektra“, ale není to „abnormální“. Ne, „abnormální“ si schováme pro akné jako takové, které je „spíše u vážnějšího konce spektra“. To je milý výraz, kterým rodinný doktor myslí: „Prokrista, máš to opravdu *ošklivé*.“

Ušetřím vás detailů. Možná při čtení jíte a detaily jsou trochu nechutné.

Takže, to se stalo asi před třemi měsíci. Díky těm slovům „ksicht jako pizza“ jsem si uvědomila pár věcí:

1. Moje snaha být ve škole nenápadná se setkala jen s omezeným úspěchem. Holku s akné zná každý. Až do té chvíle byl terčem většího krutých narážek Elliot Boyd, což mi připadalo v pohodě. Až na to, že teď jsem byla cílem i *já*.
2. Upřímně si myslím, že někteří lidé se domnívají, že akné může člověk *chytit*. Chci říct, nejsem nějaká nešťastnice, která tráví celé dny osamělá, obklopená lidmi, co se jí vysmívají. Problém je jen v tom, že celá ta záležitost s „nejlepšími kamarády“ trvá déle, než jsem čekala, a říkám si, není příčinou právě akné? Babi říká: „Buď prostě sama sebou“, což zní jako dobrá rada. Řekla bych, že to *je* dobrá rada, pokud máte rozumnou představu o tom, kdo jste – a tu já mám. Nebo jsem aspoň měla, než se všechno začalo sypat. Babi taky říká: „Když chceš dobrého kamaráda, pak buď dobrou kamarádkou.“ Takových mouder

má plno. Někdy si myslím, že je sbírá. Potíž s tímhle je ta, že v mém okolí je zjevný nedostatek lidí, kterým bych mohla být kamarádkou.

3. Jarrow Knightová je naprosto příšerná. To není úplně nové odhalení, ale společně s bratrem-dvojčetem jsou oba čirý jed.
4. Musím musím *musím* se svou pletí něco udělat.

Moje akné začalo zhruba před rokem jediným maličkým pupínkem na čele. Ráda si říkám, že ten pupínek vyslala Armáda akné dopředu jako zvěda. Podal hlášení Pupínkovému velitelství a během několika týdnů se na mém obličejí utábořil celý pluk černých teček a nic, co jsem dělala, je nedokázalo odrazit.

A potom začala Armáda akné kolonizovat další části mého těla. Můj krk začal hostit malou četou boláků, které jsou ve skutečnosti velké, lesklé a bolestivé. Na hrudi se mi usadila rota černých teček, které tu a tam přerostly v bílé pupínky plné hnisu, a mé nohy do dvou měsíců zabrala expediční jednotka.

Nejhorší ale je, že babi mě nebere vůbec vážně, a to mě dohání k šílenství.

„Pupínky, zlato? Ty chudinko. Já jsem taky měla pupínky a tvoje mamka taky. Je to jenom takové období. Z toho vyrosteš.“

Už před tím incidentem s pizzou škola začala být *mnohem* méně zábavná než dřív. Byla to jen shoda náhod, ale ve stejnou chvíli, kdy se tohle všechno dělo, se Flora McStayová – což byla nejspíš moje nejlepší kamarádka – přestěhovala do Singapur a Kirsten Olenovou přesunuli do jiné třídy a ona se začala bavit s dvojčaty Knightovými.

K těm se vrátím později.

Jde o to, že jsem potřebovala plán, jak se zbavit akné, a tak do mého života vstoupilo to solárium a čínská medicína.

Stát se neviditelnou ovšem nebylo součástí plánu. To by se rozhodně nacházelo „na nejzazším konci spektra“.

A jeho součástí nebylo ani – tentokrát to musím říct – dostat se o jediný kousek blíž, než je nezbytně nutné, k Elliotu Boydovi.

Kapitola třetí

Takže vám pořád vysvětluju pozadí a vy jste pořád tady, což je fajn.

Elliot Boyd, hm? Je známý jako „Smradlliot“ Boyd, protože někdo kdysi takhle zavtipkoval a nějak se ho to drží, stejně jako se ho prý drží jeho pach.

Kluk, kterého nikdo nemá rád.

Je to kvůli jeho výšce? Jeho váze? Jeho vlasům? Jeho přízvuku? Nebo opravdu kvůli tomu, že smrdí?

Mohlo by to být kvůli čemukoliv z toho a taky kvůli všemu. Je to pořádný hromotluk, stejně vysoký jako někteří z učitelů, má velké břicho a bradu s blondatým chmýřím, o němž si podle mě myslí, že maskuje druhou bradu pod ním.

Pokud jde o jeho zápach, zdá se, že nesmrdí *tak* strašně. Já přesto dělám, co můžu, a jednoduše se mu vyhýbám, abych si nemusela potvrzovat obecně rozšířený názor, že s mýdlem a deodorantem si nerozumí.

Myslím, že lidem jde na nervy jeho chování. Je přehnaně sebevědomý, průbojný, namyšlený, hlasitý a – tohle je můj favorit – „nadutý“. S tím slovem přišel pan Parker a on to se slovy opravdu umí.

Ale víte co? Myslím, že to je jen proto, že je z Londýna. Namouduší. Lidem se zprotivil jednoho dne, když začal nadávat na Newcastle United (fandí Arsenalu, nebo to aspoň tvrdí).

Tady u nás, pokud nemáte opravdu dobrou výmluvu, jste fanoušci Newcastleu. Nebo možná Sunderlandu nebo Middlesbroughu. Ale rozhodně ne londýnského fotbalového týmu – ani pokud se ukáže, že jste skutečně z Londýna.

Boyd do naší třídy nastoupil první den v osmé třídě. Nikdo ho neznal, takže by si člověk myslel, že se bude chovat aspoň trochu nenápadně, ale on ne. Podle mě si myslel, že to, co udělal první den, je vtipné – víte, chovat se troufale a trochu drze, ale ostatním to tak nepřipadalo.

Pan Parker, kromě toho, že nás má na fyziku, je taky náš třídní učitel, který vede třídní knihu a tak. Zatlaskal a odkašlal si: „Vy šťastlivci, vítejte zpátky v nejlepším *chrámu učenosti* na severovýchodě. Doufám, že jste všichni strávili poklidné prázdniny. Znamenitě.“

Takhle pan Parker mluví často. Je to bývalý herec a nosí kravatu, která mu – překvapivě – celkem sekne.

„Máme ve třídě nový přírůstek!“ pokračoval. „Až ze slunného Londýna... Děkuji, pane Knighte, bučí jen zvířata... Prosím, zatleskejte panu Elliotu Boydovi!“

V tuhle chvíli třída, která tuhle rutinu už předtím několikrát zažila, když nastoupili noví žáci, obvykle na podnět pana Parkera zatleskala a nový žák se tvářil strašně stydlivě a trochu se usmíval a zčervenal a tím to skončilo. Elliot Boyd se ale okamžitě postavil a zvedl obě ruce do vzduchu ve vítězoslavném gestu a nahlas pronesl: „Ar-se-nal! Ar-se-nal!“, což potlesk naprosto udusilo. Aby situaci ještě zhoršil, svým nejlepším londýnským přízvukem dodal: „Cože? Vy jste nikdy neslyšeli o opravdovém fotbalovém týmu?“

„Páni,“ pomyslela jsem si tehdy, „to je nejlepší způsob, jak se okamžitě stát neoblíbeným, Elliotu Boyde!“

Od té chvíle se alespoň polovina třídy rozhodla, že ho nenávidí.

Přesto se nezdálo, že by ho to zarazilo, naopak to ani trochu neobrousilo jeho ostré lokty. Elliot Boyd byl jako jeden z těch velkých chundelatých psů, kteří v parku přiskakují k jiným, menším psům a děsí je.

A co je horší, tehdy se začal po vyučování ochomýtat okolo mojí skříňky, jako kdybychom – jen proto, že máme společnou část cesty domů – měli být automaticky kamarádi.

To těžko.

Dál bych si ho nevsímala, jenže se měl stát součástí toho, co se přihodilo a jak jsem se stala neviditelnou.

VĚCI, CO JSEM ZKUSILA PROTI AKNÉ

1. Staré dobré mýdlo a vodu. To byl první návrh, s nímž přišla babi. „U mě to fungovalo,“ řekla. A já jsem se musela držet, abych neodpověděla: „Jo, ale to bylo v temném věku dvacátého století.“ Léčba starým dobrým mýdlem a vodou se kromě toho zakládá na myšlence, že si lidé nemýjí obličej, a to není pravda.
2. Čisticí přípravky a ubrousky. Způsobí jen to, že moje pupínky září na *opravdu čistém* obličejí jako majáky. Někdy si říkám, jestli je to naopak nezhoršuje.
3. Vynechání tuků. To byl příšerný měsíc. Tahle teorie se zakládá na tom, že mám někdy dost mastnou pleť (a to je jen velmi skromné vyjádření, stačí zarámovat a pověsit ho na zeď). Takže když nebudu jíst máslo ani sýr ani mléko ani smažená jídla ani salátové dressingy ani – jak se ukázalo – vůbec nic chutného, nebudu mít mastnou pleť. Nefungovalo to. A navíc jsem měla hlad.
4. Česnek a med. Každé ráno nasekejte tři stroužky česneku a smíchejte je s velkou lžící tekutého medu. Nechutné. A k ničemu.
5. Krém na pupínky. Tahle léčba spočívala v tom, že jsem si na noc mazala obličej krémem. Kupodivu je to celkem mastný krém, člověk by řekl, že celou situaci ještě zhorší, ale nezhoršil. Ale ani nezlepšil.

6. Starý dobrý čerstvý vzduch. Další z rad mojí babi. Jde ruku v ruce se starým dobrým mýdlem a vodou. Jediny, kdo z ní měl nějaký prospěch, byla naše Lady, které se zhruba na měsíc dostalo častějších procházek, než jsem si všimla, že s mým obličejem to nic neudělalo. Promiň, Lady.
7. Homeopatie. V řetězci Holland & Barrett prodávají asi pět homeopatických přípravků, u kterých píšou, že fungují na akné. Na mě žádný z nich nefungoval.
8. Kopřivový čaj. Chutná stejně hnusně, jako to zní. Vlastně ještě hůř.
9. Vitamín B5. Všude na internetu o něm píšou jako o „zázračném léku“. Dál.
10. Antibiotika. Ta mi doktor Kemp nakonec doporučil při mé druhé prohlídce, když jsem mu ukázala výše uvedený seznam. Jednu tabletku Septrinu a velkým výsledkem byl... úplně nulový rozdíl.
11. Zatím poslední pokus – Dr. Čchang a Jeho tak čistá pleť. Zakoupeno přes internet. Babi říkala, že vypadá podezřele a odmítla mi ho koupit, tak jsem se musela uchýlit ke lsti. Doktor Čchang hraje stejně jako Elliot Boyd důležitou roli v tom, jak jsem se stala neviditelnou.

Kapitola čtvrtá

Babi mi řekla, že mamka měla akné, když byla v mém věku, ale že z ní přesto vyrostla „tak krásná mladá dáma“.

To vyrostla. Na fotce v mém pokoji má kratší, nazrzle blond vlasy a ty obrovské, posmutnělé oči. Někdy mě to přivádí k myšlence, že věděla, že zemře mladá, ale pak se podívám na jiné fotky, na kterých se směje, a pomyslím si, že ve skutečnosti nebyla vůbec smutná. Jen, nevím, trochu... nevyrovnaná?

Sotva si na ni vzpomínám, pokud si říkáte, jestli mě to rozrušuje. Umřela, když mi byly tři. Rakovina.

Můj táta už byl tou dobou pryč. Odešel, zmizel. „A zaplatí pánbůh, že je pryč,“ usoudila babi. Stěží dokáže vyslovit jeho jméno (což je Richard, ačkoliv mně připadá spíš jako Rick). Jediná jeho fotka, kterou mám, je zrnitá momentka pořízená krátce po mém narození. Mamka mě na ní drží a táta se vedle ní usmívá. Je vyhublý, má vousy, vlasy delší než mamka a černé brýle jako nějaká rocková hvězda.

„Do porodnice dorazil opilý,“ řekla babi během jednoho z našich (velmi) příležitostných rozhovorů na tohle téma. „To byl jeho obvyklý stav.“

Mamka a táta nebyli manželé, když jsem se narodila, ale vzali se později. Dostala jsem mamčino příjmení, Leatherheadová, které má i babi. Je uvedené v mém rodném listě:

Den narození: 29. července
Místo narození: Nemocnice svaté Marie, Londýn
Jméno matky: Lisa Anne Leatherheadová
Povolání: učitelka
Jméno otce: Richard Michael Malcolm
Povolání: student

A tak dále.

Povím vám stručnou verzi. Je to stejně prakticky všechno, co se ke mně kdy dostalo. Babi o tom nerada mluví, protože ji to myslím příliš rozrušuje.

Babi se přestěhovala do Londýna, když byla malá, a vyrostla tam. S dědou se rozešli někdy v osmdesátých letech a on teď žije ve Skotsku se svou druhou ženou (Morag? Nevzpomínám si). Když jsem se narodila, mamce bylo dvacet tři. Rodinu s tátou neplánovali. Jak říká babi – já jsem se prostě nějak přihodila.

Táta zmizel, když jsem byla malá. Nebylo to zmizení, které by vyžadovalo práci policie nebo tak něco. Nebyla to žádná záhada. Prostě „odešel ze scény“ a naposledy o něm podle babi bylo slyšet v Austrálii.

My o něm naposledy mluvily před pár týdny.

Vždycky, když přijdu ze školy, pijeme s babi čaj, pokaždé od mých zhruba sedmi let. Já vím, většina sedmiletých dětí pije džus nebo mléko, ale já ne. Čaj a koláč nebo sušenky. A žádný z těch vašich hrnků – čaj je v opravdové konvici, s porcelánovými šálky a podšálky a navíc s cukřenkou, ačkoliv ani jedna nesladíme. Je to jen pro efekt. Zpočátku mi čaj moc nechutnal. Byl příliš horký. Ale teď ho miluju.

Ve škole jsme v hodině občanky s panem Parkerem mluvili o profesích. Seděla jsem vzadu a byla zticha jako vždy, když

přišla řeč na to, co dělají cí rodiče a jak lidi občas pokračují v profesi svých rodičů. O svém tátovi jsem podle svého rodného listu věděla jediné to, že byl „student“.

Den nebo dva jsem plánovala, jak to nadhodit. Když babi nalávala čaj, zeptala jsem se jí, proč táta zmizel, abych se dostala k tomu, proč studoval.

Místo aby mi babi přímo odpověděla, řekla: „Tvůj otec vedl velmi nespoutaný život, Ethel.“

Přikývla jsem, aniž bych tomu doopravdy rozuměla.

„Hodně pil. Příliš často riskoval. Mám za to, že chtěl žít bez odpovědnosti.“

„P... proč?“

„To opravdu nevím, zlato. Myslím, že to bylo kvůli slabosti ducha. Byl slabý a nezodpovědný. Někteří muži nejsou připravení zvládnout nároky otcovství,“ řekla babi. Brýle jí sklouzly po nose, a když mluvila, podívala se na mě přes jejich horní okraj. „Myslím, že tvůj otec byl možná jedním z nich.“

Nikdy se nedostala blíž k tomu, aby o něm řekla něco hezkého. Bylo nezvyklé, aby se o něm zmínila, aniž by použila taky slova „opilý“ a „dětinský“. Vždycky jí ztuhnou ramena, semkne rty a vám je jasné, že by radši mluvila o čemkoliv jiném.

Nikdy jsme se nedostaly k tomu, co studoval, protože babi změnila téma a vyprávěla mi, jak ráno sprdla kluka, který měl v metru nohy položené na sedadlech.

Takže teď žijeme s babi samy dvě tam, kde se narodila, na větrném severovýchodním pobřeží v městečku jménem Whitley Bay. Podle babi však nebydlíme ve Whitley Bay – bydlíme v Monkseatonu, což je trochu víc nóbl část, o níž by většina lidí řekla, že začíná o tři nebo čtyři ulice víc na západ. Pro mě je to

pořád Whitley Bay. Takže teď žijeme spokojeně ve stejném domě, ale očividně v různých městech.

No, říkám samy dvě. Ale je tady taky prababi, mamka mojí babi. Je jí něco málo pod sto let a je „duchem nepřítomná“, jak říká babi, ale nemyslí to zle. Před lety měla mrtvici, což znamená, že vám začne krváčet mozek. Vyskytly se „komplikace“ a nikdy se z toho pořádně nedostala.

Prababi bydlí v domově důchodců Priory View v Tynemouthu, asi dvě míle odtud. Nikdy toho moc neřekne. Když jsem ji navštívila posledně, moje pupínky vypadaly strašně, ale ona vyndala zpod příkrývky svou drobnou ručku a pohladila mě po obličejí. Potom otevřela pusku, aby něco řekla, ale nic se neozvalo.

Někdy si říkám, co by se stalo, kdyby něco *řekla*. Změnilo by to to, co se stalo pak?

Kapitola pátá

Šel se mnou. Už zase. Ten týden už potřetí.

Bylo to jen pár dní předtím, než jsem se stala neviditelnou, takže už jsme skoro zpátky.

„Jak se vede, Effow?“ zeptal se. „Máš namířeno domů? Půjdou s tebou, jo?“

Ne že by mi dal na výběr. Objevil se zrovna ve chvíli, kdy jsem zavírala skříňku, jako kdyby si na mě počkal.

(Mimochodem, vyhledala jsem si slovo „nadutý“. Znamená to „zahleděný do sebe“ a to Elliota Boyda naprosto vystihuje. Vadí mi na něm spousta dalších věcí. Jedna z nich je „Effel“ nebo, jak říká on, „Effow“. Víím, že je to jen jeho přízvukem, ale když už jsem dostala jméno, které bylo moderní před sto lety, bylo by fajn, kdyby ho lidi alespoň správně vyslovovali.)

Takže jsme šli domů a Elliot Boyd téměř bez přestání probíral své současné oblíbené téma – maják ve Whitley Bay. Aspoň to byla změna ve srovnání s jeho pokusy ukázat mi karetní triky, kterými byl posedlý minulý měsíc.

Maják stojí na konci pláže. Kromě toho, že se objevuje na pohlednicích, nedělá nic. Nerozsvěcí se, ani nic jiného, a to Elliota opravdu dožírá. (A jenom jeho, pokud je mi známo.)

Dozvěděla jsem se, aniž bych to kdy chtěla vědět, že:

1. Byl postaven v roce osmnáct set něco, ale maják tu stával v podstatě odjakživa.
2. Kdysi to byl nejzářivější maják v Británii. Předpokládám, že to je *celkem* zajímavé.
3. Můžete se dostat nahoru zadními dveřmi, které se nikdy nezamykají.

Na jeho nadšení je něco dojemného. Je to nejspíš tím, že Elliot není odsud. Pro všechny ostatní je to prostě opuštěný maják na konci pláže, chápete? Prostě tam... stojí.

Pro Elliota Boyda je to ale způsob, jak se zalíbit ostatním. Zdá se mi, že jenom předstírá nezájem o to, co si o něm ostatní myslí. Ve skrytu duše mu na tom ale hodně záleží a doufá, že by si je mohl získat, když se bude zajímat o něco tak místního. Samozřejmě se můžu plést.

Možná, že:

- a) je to jen nudný šprt. Nebo
- b) se snaží svým neustálým plkáním něco skrýt. Všimla jsem si, že nikdy nemluví o sobě ani o svých rodičích – vždycky mluví o *něčem*. Možná se pletu. Je to jen tušení. Brzy to vyzkouším – zeptám se ho na něco ohledně jeho rodiny a uvidím, jak zareaguje.

Každopádně jsem tak nějak vypla a nechala jsem ho žvanit, protože jsme se blížili k obchodu, který stál po pravé straně a o který jsem se už pár týdnů zajímala.

Whitley Road je dlouhá ulice s poloprázdnými kavárnami, dobročinnými obchody, nehtovými studií (podle babi „dost ordinárními“) a dvěma solárii – jednoho vedle druhého: Geordie

Bronze a Soláriem Whitley Bay, které vyhrává v soutěži o nejméně nápaditý název provozovny v celé ulici.

Dívala jsem se do výlohy solária Geordie Bronze. Byl tam velký, rukou psaný nápis „FINÁLNÍ VÝPRODEJ“, a pokud by se provozovny uměly usmívat, jeho konkurence hned vedle by *nepochybně* měla samolibý úsměv přes celou tvář.

Neměla jsem prostě to srdce Elliotu Boydovi říct, aby sklapnul/šel pryč/přestal mě otravovat s tím majákem a nějakým svým plánem, ale přála jsem si, aby s tím přestal. Koho to zajímá?

„Vážně, Effow, nebylo by to těžký! Dát dohromady pár lidí, udělat jednoduchý webovky s kampaní a tak. Nazvali bysme ji ‚Rozžehni světlo‘ – znáš tu písničku?“

Dal se do zpěvu. Na ulici a ne zrovna potichu.

„*Rozžehni světlo, dnes večer tě potřebuju, láska! Na na něco něco... potřebuju, láska!*“

Lidi se po něm otáčeli.

„Je to dominanta, že jo? Měl by zářit a vysílat do světa světelný znamení. K čemu tady jinak je?“

A tak pokračoval dál. Před několika dny přednesl při třídnické hodině referát „Fakta o majácích“. Nikdo mu nevěnoval velkou pozornost. Obecný názor byl ten, že je blázen.

V soláriu Geordie Bronze byla většina světel zhasnutá, ale na recepci seděla žena a četla si časopis.

„Jdu dovnitř,“ řekla jsem a udělala krok směrem k recepci. „Nemusíš čekat.“

„To je v pohodě, Eff. Počkám tady na tebe. Tam chodí... však víš, chodí tam holky, že jo?“

Chápala jsem, co má na mysli. Solária, stejně jako nehtová studia a kadeřnictví, nejsou přirozené místo výskytu náctiletých kluků.

Pokud jde o mě, oslovování cizích lidí je jedna z věcí, které jsou podle babi opravdu důležité. Nikdy neřekla, že stydlivost považuje za „ordinární“, protože *takový* blázen není, ale rozhodně si myslí, že by se jí člověk „neměl poddávat“.

„Každý starší deseti let,“ řekla mi v den mých desátých narozenin, „by měl umět držet hlavu zpříma a mluvit zřetelně, a pokud to umíš, jsi každému rovna.“

Takže jsem narovnála záda a otevřela dveře, nad kterými zacinkal zvonek. Když jsem vešla dovnitř, dívka na recepci vzhledla od časopisu. Měla platinově blond prodloužené vlasy a žvýkala žvýkačku. Na sobě měla bělavou tuniku se zapínáním na knoflíky na boku, jaké nosí dentální hygienistky, a díky její barvě vypadal její opálený obličej ještě tmavší.

Usmála jsem se a přistoupila jsem k jejímu stolu.

„Dobrý den,“ řekla jsem. (Babi mimochodem při prvním setkání vždycky doporučuje říct „Těší mě“, ale jí je přes šedesát a mně ne.)

Podle jmenovky na tunice se jmenovala Linda. Linda na můj pozdrav odpověděla pokývnutím a na vteřinu přestala žvýkat.

„Všimla jsem si, že prodáváte vybavení,“ pokračovala jsem. Přikývla. „Jo.“

Následovala krátká konverzace, během níž jsem se dozvěděla, že na prodej jsou tři vertikální solária, protože solárium Geordie Bronze vedlo „cenovou válku“ s vedlejším salónem a prohrálo. Proto ukončilo svou činnost nebo tak něco.

Solária mohla být moje za „dva litry za kus“. Dva tisíce liber.

„Aha,“ řekla jsem. „Tak děkuji.“ Otočila jsem se k odchodu. „Počkej, zlato,“ řekla Linda. „To je jako pro tebe?“